

D ů v o d y:

Nesporno jest, že žalobkyně byla na základě rozsudku pro zmeškání ze dne 9. února 1931 exekučně z bytu vystěhována, takže již není v držbě a v užívání nájemních práv k bytu tomu. Domáhá se tedy ohrožená strana prozatímním opatřením pod a) toho, by bylo znemožněno žalované opětně pronajmouti byt jinému nájemníku, dokud spory o zmatečnost a spor ve věci hlavní nebudou rozhodnuty, pod b) toho, by opětně byla uvedena v držbu práv nájemních před tím, než bude rozhodnuto rozsudkem o žalobě o zmatečnost. Dovolací rekurs není opodstatněn. Rozsudkem, jenž bude vydán k žalobě o zmatečnost, může se navrhovatelka v příznivém případě domoci výroku vyslovujícího, že zmatečným jest rozsudek pro zmeškání C III 5/31-2, jímž byla uznána povinnou byt vykliditi a majitelce domu vyklizený odevzdati. Ve věci hlavní (C III 5/31) může docíliti rozsudečného výroku, že se zamítá žaloba Anežky W-ové o vyklizení bytu Annou W-ovou (§ 536 c. ř. s.). Rozsudky těmi nedosáhne však Anna W-ová ještě toho, co sleduje navrženým prozatímním opatřením, nedosáhne ještě opětného pronajmutí vyklizeného bytu a uvedení v držbu práv nájemních a nezabrání jimi ani opětný pronájem bytu toho třetí osobě. Určí se jen, že se její odsouzení k vyklizení stalo neprávem a uzná se, že žalobní nárok na vyklizení Anežce W-ové nepřísluší. Aby se navrhovatelka dostala opětně v držbu práv nájemních k bytu, musila by teprve žalovati o dodržení nájemní smlouvy, pokud se týče o náhradu škody pro její nesplnění. Za tohoto nového sporu by však nemělo již účinnost prozatímní opatření záповědí byt jinému neprónajmouti, neboť opatření to by bylo propůjčeno jen na dobu trvání sporu o zmatečnost a jeho skončením by Anežka W-ová opětně nabyla volnosti byt jinak pronajmouti. Není tedy navržené prozatímní opatření pod a) vhodným prostředkem k dosažení zamýšleného cíle a opatřením pod b) snaží se ohrožená strana dosíci více, než může k žalobě o zmatečnost dosáhnouti rozsudkem. Podle účele prozatímního opatření jakožto prostředku, jímž má býti jen zajištěno pozdější uskutečnění a prosazení budoucího rozsudku o nároku, k jehož zajištění má sloužiti, lze použiti zaprozatímní opatření jen takových prostředků, jimiž se nepředstihuje konečné rozhodnutí o nároku, zejména nelze povoliti prozatímním opatřením něco, čehož by mohla docíliti ohrožená strana teprve svého času exekucí na základě příznivého rozsudku (rozh. 2252 sb. n. s.), tím méně však lze povoliti prozatímní opatření k dosažení cíle, kterého by nebylo lze dosíci ani exekucí rozsudečného výroku, nýbrž teprve novým dalším sporem, jak uvedeno.

Čís. 11426.

Předpis § 14 vyrovnacího řádu ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n., týká se jen oddělných práv na věcech, jež náležely dlužníku v době zahájení vyrovnacího řízení.

(Rozh. ze dne 26. února 1932, R I 67/32.)

Vymáhající věřitel nabyt dne 23. září 1931 pro svou vykonatelnou pohledávku za Františkem Sch-em exekuční zástavní právo na nemovitostech náležejících tehdy Františku Sch-ovi. Podle kupní smlouvy ze dne 10. října 1931 přešly nemovitosti na Annu S-ovou. Dne 20. října 1931 navrhl vymáhající věřitel, by byla povolena na nemovitosti exekuce vnučenou dražbou. Dne 24. října 1931 bylo o jmění Františka Sch-a zahájeno vyrovnací řízení. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Vymáhající věřitel nabyt proti právnímu předchůdci dlužnice Františku Sch-ovi dne 23. září 1931 pro svou vykonatelnou pohledávku ze směnky 20.000 Kč s příslušenstvím exekuční právo zástavní na nemovitostech náležejících tehdy Františku Sch-ovi. Tyto nemovitosti přešly podle kupní smlouvy ze dne 10. října 1931 na dlužnici Annu S-ovou a byly jí také téhož dne knihovně připsány. O jmění Františka Sch-a bylo zahájeno dne 24. října 1931 vyrovnací řízení. Tyto okolnosti byly rekursním soudem zjištěny z příslušných spisů. Podle třetího odstavce § 88 ex. ř. má exekuční vklad práva zástavního pro vykonatelnou pohledávku vymáhajícího věřitele na nemovitostech dlužníkůvých v zápětí, že pro tuto vykonatelnou pohledávku může býti exekuce na nemovitost vedena přímo proti každému, kdo ji později nabyt. Nebylo proto závady, by nebylo vyhověno návrhu vymáhajícího věřitele ze dne 20. října 1931 na povolení exekuce vnučenou dražbou nemovitostí na základě zástavního práva nabytého na nich již dne 23. září 1931. Jest však uvážiti, zda a jaký vliv mělo na přípustnost navržené exekuce zahájení vyrovnacího řízení dne 24. října 1931 o jmění Františka Sch-a. Rekursní soud má za to, že zahájením vyrovnacího řízení zástavní právo podle § 14 vyr. řádu zaniklo, a to s účinkem i proti Anně S-ové jako právní nástupkyni dlužníkově ve vlastnictví nemovitostí tímto zástavním právem stížených a že proto nemůže býti uplatněno, pokud snad znovu neobživne. Tomuto právnímu názoru nelze přisvědčiti. Předpis § 14 vyr. řádu týká se jen oddělných práv na dlužníkových věcech, t. j. na věcech movitých i nemovitých, které náležely dlužníku v době zahájení vyrovnacího řízení. Bylo-li tedy zjištěno, že nemovitosti, o něž jde a na nichž bylo vloženo exekuční zástavní právo, byly již dva týdny před zahájením vyrovnacího řízení o jmění dlužníka Sch-a prodány a knihovně připsány Anně S-ové, takže v době zahájení vyrovnacího řízení nebyly již ve vlastnictví Františka Sch-a, nelze na knihovní pohledávky na takové nemovitosti exekučně vložené použití předpisu § 14 vyr. řádu (srov. rozh. čís. 2868 sb. n. s.). Z toho plyne, že ani zahájení vyrovnacího řízení o jmění Františka Sch-a nemohlo brániti povolení navržené exekuce.

Čís. 11427.

Cizozemská akciová společnost potřebuje ku provozování obchodů v tuzemsku výslovného připuštění ve smyslu cís. nař. ze dne 29. listo-